

NENA TRAMOUNTANI

**HRAJ
&
PŘEDSTÍREJ**

ROMÁN

HRAJ &
PŘEDSTÍREJ

Original title: Play & Pretend
by Nena Tramountani
© 2021 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alice Rahmanová, 2023
Cover © bürosüd, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3942-4 (pdf)

HRAJ & PŘEDSTÍREJ

NENA TRAMOUNTANI

přeložila Alice Rahmanová

*Pro všechny, kdo mají strašáky v hlavě.
Nejste sami.*

1. KAPITOLA

TELL THE MIRROR WHAT YOU KNOW SHE'S HEARD BEFORE

BRIONY

První akt. *Nový den, nové štěstí.*

První scéna. *To zvládneš.*

Obyvací pokoj ve sdíleném bytě v londýnském Soho. Nejkrásnější obyvací pokoj všech dob: stříbrné tapety, rostliny v závěsných květináčích, vintage nábytek, pohádková světýlka, červený perský koberec.

Můj obyvací pokoj. Náš.

„Překonal jsem sebe sama, nebo jsem překonal sám sebe?“

Z našeho malého kuchyňského koutku vyšel můj spolubydlící, se kterým jsem ještě před pár týdny neprohodila skoro ani slovo, přestože spolu bydlíme už dva roky. Má na sobě flekatou černou košili a nízko spuštěné tepláky: Noah, 21 let, začínající spisovatel a překvapivě velmi talentovaný v kuchyni, jak se také ukázalo teprve před několika týdny. A k tomu nejlepší kamarád...

Ne. Škrtni to. Na to dnes nebudeš myslet. Jinak ti ten nový začátek nevyjde. Přinutila jsem se k úsměvu.

Dva kopce palačinek. Jeden s malinami a vanilkovou zmrzlinou, druhý s banány a karamelovou polevou. Vedle toho se

vaří ovesná kaše s jablky a zlatohnědou skořicovou kůrčičkou. Bramboráčky. Avokádové toasty. Vejce Benedikt. Čerstvě vymačkaná pomerančová šťáva. Černý čaj s mlékem. Voňavá káva. Na každém milimetru našeho obývacího stolu ležela snídaneň, přestože nebyl ani víkend, ani pololetní prázdniny.

Když jsem dopadla na pohovku, sevřel se mi žaludek. „To vypadá úžasně.“

Noah se na mě vděčně podíval a dal pusku na nos spolubydlící číslo dvě, která právě vyšla z jeho ložnice. Zívla a pak otevřela tmavé oči. *Její* úsměv byl upřímný, tím jsem si byla naprosto jistá.

Liv, 20 let, začínající novinářka, skutečný poklad pro naši skupinu a důvod, proč se Noah dokázal uvolnit.

„Divila jsem se, proč už neležíš v posteli.“ Obtočila mu ruku kolem pasu a stoupla si na špičky, aby mu byla na úrovni očí.

Noah jí láskyplně rozčísl ofinu a usmál se na ni. „Dokončil jsem rukopis a myslím, že je to důvod k oslavě.“ Oči měl zarudlé a strniště delší než obvykle, ale ve tváři mu zářila čirá blaženost.

„Panebože, co?“ vypískla a objala ho oběma rukama kolem krku. „Je to hotové? Je to opravdu, opravdu hotové? To znamená, že si to konečně smím přečíst?“

Na okamžik se mi sevřelo hrdlo. Tihle dva za to nemohli. Alespoň ne přímo. Byli kamarádi od dětství, ne, vlastně byli víc než to, spřízněné duše. Než se k nám Liv nastěhovala, panovalo mezi nimi dlouhá léta ticho. Po nějakých tahanicích už byli opět jedno srdce a jedna duše. Ani trochu mi nevadilo žít se zamilovaným párem. Pomáhalo to zlepšit atmosféru. Poprvé v životě jsme se stali skutečnými spolubydlícími. Ale můj výraz zřejmě mluvil jasně. Když se na mě oba podívali, zdáli se být najednou v rozpacích.

Liv se odpoutala od Noaha a posadila se ke mně na pohovku.

„Jak je?“ zeptala se tichým hlasem.

To ne. Ne, ne, ne.

Kdybychom skutečně hráli divadelní hru, byla by role, kterou mi přidělili, jasně načrtnutá: Briony, 21 let, začínající herečka, jediná svobodná ve společném bytě, k smrti nešťastná. Ale já jsem si takové myšlenky nepřipouštěla. Dnes ne. Dnešek byl důležitý.

Můj úsměv se rozšířil. „Jsem trochu nervózní kvůli tomu, co dnes bude.“ Znovu jsem se podívala na Noaha. „Ale ještě jednou ti gratuluji k dokončenému rukopisu! Jaký je to pocit?“

Jeho pohled byl plný soucitu.

Jedním rázem jsem měla v žaludku skleněné střepy a cítila jsem, jak se pohybují vzhůru. Musela jsem odvrátit zrak, abych nezačala plakat.

Po příliš dlouhé odmlce něco odpověděl, ale jeho slova se ztratila v hlasitém volání, které se ozvalo z chodby.

„Co tu tak skvěle voní?“

O několik vteřin později vstoupila do obývacího pokoje černovlasá kráska, která s námi také sdílela byt, a rozespale na nás zamžourala. Vzbudila jsem se, když přišla domů v časných ranních hodinách. Ať se snažila sebevíc, tiché chování nepatřilo k jejím silným stránkám. Bylo mi jasné, kde strávila noc a proč se vrátila domů, místo aby tam i přespala.

Spolubydlící číslo tři: Matylda, 21 let, studentka psychologie a... nic z toho už není důležité. Existují mnohem podstatnější charakteristiky: Moje oblíbenkyně. Nejlepší kamarádka. Moje všechno.

Nevolnost ve mně přesto zesílila.

Když mě uviděla, výraz v jejím obličejí se během několika vteřin změnil.

„Dobré ráno,“ zvolala jsem co nejradostněji. Na dlouho jsem ji oklamat nemohla, na to jsme se znaly příliš dobře, ale

mohla jsem to alespoň zkusit. „Noah dokončil svůj rukopis a vykouznil nám skvělou snídani!“

„Spala jsi dobře?“ Liv se na Matyldu usmála, sáhla po french pressu a začala rozlévat do čtyř šálků voňavou kávu.

Sáhla jsem po hrnku, který mi podávala, napila jsem se a okamžitě se opařila. Pak jsem pokračovala v pití, usmívala se, sáhla po talíři, který mi Noah podával, naskládala na něj palačinky a začala jíst, i když každé sousto moji nevolnost jen zhoršovalo. Vydávala jsem při jejich rozhovoru patričné zvuky a pokaždé, když mě Matylda přelétla pohledem, usmála jsem se ještě víc.

Nový začátek. Je to úplně jednoduché.

Žvýkala jsem, polykala a opětovala její pohled. Bylo důležité, abych se na ni při tom dívala. Neměla by si se mnou dělat starosti. Kdybych se odvrátila nebo přestala jíst, začala by být ještě podezřívavější. Ne, nebylo se čeho bát. Maliny. Jablečná kaše. Trocha ovoce je fajn. Noah bohužel obojí namočil do cukru.

Seber se. Seber se. Seber se.

Ještě není jisté, jak celý den dopadne. O tom rozhoduju jen já a sama určím, jestli se z něj stane tragédie, nebo komedie.

Z jedné ze zkušeben vystrčila hlavu Clairina asistentka. „Cliffordová! B25!“

Prudce jsem sebou trhla. Projela mnou vlna úlevy a hned za ní paniky. Dvě hodiny jsem nervózně přecházela po prvním patře před zkušebnami, čekala, až mě zavolají, a přitom jsem si mumlala své repliky – a zároveň se snažila skrýt před svým spolužákem. Tím spolužákem, před kterým jsem se schovávala už od Katyina večírku. Zatím jsem se obávala zbytečně, ale pokaždé, když se někdo objevil za rohem, zrychlil se mi tep. A pokaždé jsem se proklínala, že jsem se na univerzitu vypravila příliš brzy. Na druhou stranu,

atmosféra v našem bytě byla tak podivná, že už bych tam nevydržela ani vteřinu. Všichni tři se na mě dívali, jako bych se měla každou chvíli rozplakat. Možná nebyli daleko od pravdy, bez ohledu na události posledních dnů jsem pořád měla blízko k slzám, ale jejich lítost působila spíš opačně. Nejraději bych fungovala normálně, ale to zřejmě nepřipadalo v úvahu.

Procházela jsem chodbou a cestou jsem mījela plakáty s upoutávkami na nadcházející divadelní představení a letáky na nové semináře pro tento trimestr – *Hlas & pohyb*, *Herecká laboratoř*, *Hlasový trénink* a mnoho dalších. Až jsem se zastavila před dveřmi, na kterých byl nalepený obyčejný bílý papír. Velkým písmem tam bylo vytištěno jediné slovo, které mi naplnilo vnitřnosti obvyklou směsicí nervozity a radostného vzrušení: *Casting*.

Vklouzla jsem do místnosti a zavřela za sebou dveře. Studio mělo obdélníkový tvar, vysoká, kulatá okna, jimiž pronikalo jen málo světla kvůli lījáku, který se venku právě spustil, a po celé stěně zrcadlo, před nímž seděli Claire a Andy. Oba patřili k nejuznávanějším hostujícím profesorům Královské akademie dramatických umění a pracovali na velkých inscenacích v Londýně i na mezinárodní scéně. Byli také známí tím, že podávali jen ty nejlepší výkony.

Pohledem jsem na okamžik zalétla na svůj odraz v zrcadle za nimi. Dlouhé blondáté vlasy jsem si svázala po straně do copu a nenápadně se nalíčila. Měla jsem na sobě špičaté kožené boty a hedvábnou blůzu krémové barvy, kterou jsem si zastrčila do volných, světle hnědých kalhot.

Všechno je v pořádku. Vypadám normálně. Všechno je v pořádku.

Claire si narovнала tyrkysové brýle ve stylu kočičích očí a přes obroučky na mě zamžourala, zatímco Andy sáhl po seznamu jmen před sebou a udělal si poznámku. Před nimi

jsem rozeznala poněkud potrhaný výtisk Shakespearova *Snu noci svatojánské*.

„Hermie, správně?“ zeptala se Claire.

Jedna z nejdůležitějších ženských rolí ve hře.

Přikývla jsem.

Teď vzhlédl i Andy a ledově modrýma očima mě zrentgenoval odshora dolů. „Umiš text?“

Znovu jsem přikývla.

„Dobře.“

Claire a Andy si vyměnili pohledy.

„Tak na ten dneska zapomeň,“ řekla Claire a usmála se. „Zajímají nás tvé autentické emoce.“

„Improvizace,“ dodal Andy. „A spontánnost.“

Zachmuřila jsem se. V instrukcích ke konkurzu bylo napsáno, že si máme nacvičit text naší vytoužené role. Ale naše univerzita byla známá tím, že přijímá rozhodnutí na poslední chvíli, aby nás vyvedla ze zaběhnutých kolejí na netušené cesty, jak říkávala Claire.

„Briony, nebo vlastně Hermie, jsi zasnoubená s chlapcem, do kterého je už nějakou dobu zblázněná tvoje nejlepší kamarádka Helena,“ řekl Andy. „Ale zasnoubení zařídil tvůj otec; ty nemiluješ toho hochu, ale někoho jiného. Tvé přítelkyni je to jedno, stejně na tebe žárlí, myslí si, že jsi krásnější a lepší. Proč by se do tebe jinak zamilovali dva muži najednou, zatímco jí si nikdo nevšímá?“

„Vztah s přítelkyní je pro tebe velmi důležitý,“ zapojila se Claire. „A ty ji chceš přesvědčit, že je stejně krásná jako ty. Když se však později ve hře karta obrátí a tvůj vyvolený si tě přestane všimnout, začneš mít také komplexy méněcennosti kvůli svému vzhledu a srovnávat se s Helenou.“

Komplexy méněcennosti kvůli mému vzhledu.

Žárlivost na mou nejlepší přítelkyni.

Ze všech sil jsem bojovala s myšlenkami a představami, které se mi draly na mysl.

Obvykle pro mě nebylo ani trochu obtížné vklouznout do rolí jiných lidí. Čím vzdálenější byly postavy mému životu, tím lépe. Bez ohledu na to, co mě zaměstnávalo a tížilo v mém každodenním životě, jakmile jsem začala hrát, dokázala jsem všechno zahnat pryč. Vztah mezi Hermií a Helenou byl bohužel všechno možné, jen ne vzdálený mému vlastnímu životu.

Matylda a já. Nejlepší kamarádky od doby, kdy jsme se poznaly v šesté třídě státní školy King's College, kam mě rodiče poslali poté, co jsem v bývalé škole několikrát omdlela. Tylda v té době trávila každou volnou chvíli malováním a kreslením. Její otec byl uznávaným galeristou a sdíleli spolu stejnou vášň pro umění. Tolik jsem ji za to obdivovala. Věděla přesně, co v životě chce. Byla krásná a sebevědomá. Můj pravý opak. Pak si ale její otec začal románek s jednou ze svých umělkyně a Tylda s ním nejen přerušila kontakt, ale také si umění zakázala, protože vzpomínky s ním spojené pro ni byly příliš bolestivé. Dokud neuzavřela s Anthonyem, také umělcem, dohodu, pomocí níž mě chtěla ochránit. Anthonyem, který se mnou v té době ještě chodil. Anthonyem, prvním mužem, před kterým jsem se svlékla a se kterým jsem spala. Anthonyem, s nímž jsem se zapletla, i když mi od začátku dával najevo, že o žádný vztah nestojí. Protože není vztahový typ. No, jak se ukázalo, on jím ve skutečnosti byl – jen ne typ pro vztah se mnou. Tylda mu byla modelem pro akty a postupně se znovu zamilovala do umění a pak i do něj. K něčemu takovému se mi každopádně přiznal. Z ní jsem skoro žádné informace nedostala.

„... kvůli chybnému kouzlu... Hermie... zraněná a rozložbená...“ Útržky slov jsem vnímala jen vzdáleně.

Zhluboka jsem se nadechla.

Soustředění!

Tenhle casting byl nesmírně důležitý. Byla to poslední hra před završením bakalářského studia a na představení se objeví spousta zástupců filmu a divadla.

„A... prosím!“ Andy mě obdařil chladným úsměvem.

„Počkáme, až budeš připravená.“

Vůbec jsem nebyla připravená. Ale to je obvykle přesně ten okamžik, kdy musím začít.

Přemýšlela jsem o všem, co jsem o věděla Hermii. O všem, co jsem o věděla Matyldě a o čem jsem byla skálopevně přesvědčená. Ani jedna z nás by své kamarádce nikdy dobrovolně neublížila.

„Heleno, jsi překrásná,“ zašeptala jsem. „A já Demetria nemiluju, to víš. Ani si nejsem jistá, jestli mě miluje.“

Byla jsem někdy do Anthonyho opravdu zamilovaná? Nebo jsem si to přála jen proto, že by to bylo dokonalé rozptýlení od mého já? Nikdy mě nemiloval, o tom nebylo pochyb. Než jsem se s ním vyspala, dával mi to jasně najevo. Slovy, která se ve mně hluboko zaryla a znovu se vynořovala každý večer, když jsem zavírala oči. Věděla jsem, že mi nechtěl ublížit, přesto mi připadalo, že mě ta bolest trhá na kusy. Nežlobila jsem se, vždyť ke mně byl od začátku upřímný. Ale můj pocit ublíženosti to nijak nezmenšilo. Když Anthony mluvil o Matyldě... To nebylo jen poblouznění. Bylo to něco mnohem silnějšího. Něco, co sdíleli i Liv a Noah. Zřetelně jim to bylo vidět ve tvářích. Bylo to něco, co jsem já nikdy s nikým nesdílela.

V příštím okamžiku jsem ucítila slzy. Zavrtěla jsem hlavou. „Na kráse nezáleží. O tom to není. Je pomíjivá. Ale naše duše není.“

Slova, která obsahovala tolik pravdy. Slova, kterým jsem sama nevěřila. Ale já jsem dál bojovala a snažila se cizími pocity překrýt bolest, která ve mně byla. Byla jsem Hermie. Byla jsem dívka, která se zasnoubila s nesprávným mužem.

„I kdybych si to přála...“ Hlas se mi zlomil. „I kdybych v něm mohla jen na pár vteřin vidět to, co v něm vidíš ty, Heleno, rozhodla bych se ho vzdát. Nikdy bych neohrozila naše přátelství. A vím, jak se asi cítíš. Víím, jaké to je, když máš před sebou právě toho jediného člověka.“

Neměla jsem tušení, jak se mám cítit. Tolikrát jsem věřila, že to zažívám, a nikdy se to neukázalo být skutečné.

„Dnes v noci s Lysandrem uteču,“ zvolala jsem. „Jakmile všichni usnou, zmizím. Tuhle hru na schovávanou už dál nevydržím. Nemohu dýchat, když není se mnou. Budeš mi moc chybět, ale tohle tady není život pro mě.“

Matyldina tvář se mi opět vnutila do myšlenek, aniž bych tomu dokázala zabránit. V posledních dnech se mi po ní hrozně stýskalo, i když jsme měly pokoje ve společném bytě hned vedle sebe.

Chybělo mi to, jak mi bez ohlášení vpadla do pokoje, chybělo mi, jak se se mnou bez obalu dělila o své myšlenky. A především mi chyběl její smysl pro humor. Vždycky měla na rtech nějakou hloupou hlášku, i když byla úplně ospalá nebo měla kocovinu, což se jí stávalo dost často. Teď se mnou jednala jako v rukavičkách.

Zavrtěla jsem hlavou. Potřebovala jsem se soustředit. Musela jsem...

„Děkuji, to stačí,“ zazněl Andyho chladný hlas.

Sakra, to určitě neznamená nic dobrého. Sotva jsem začala.

Srdce se mi sevřelo. Snažila jsem se netvářit příliš vystrašeně, ale nemohla jsem zabránit tomu, aby mi do tváří vystřelilo horko.

Andy se zamračil a Claire si zhluboka povzdechla.

„Takže?“ zeptala se, když uplynulo dalších pár vteřin, během nichž se mi až nezdravě zrychlil srdeční tep.

„Takže?“ zopakovala jsem.

Narovnala si brýle. „Co to mělo být?“

Ta otázka mi připadala řečnická. Kousla jsem se do spodního rtu.

„Bylo to průměrné,“ odpověděl Andy místo mě a sepal ruce před sebou na stole. Bože, já snad umřu. Na místě se teď propadnu a zemřu.

V jeho pohledu nebyl žádný soucit. To, co se odráželo v jeho a Clairině tváři, bylo mnohem horší. Bylo to zklamání.

„Chceš být Hermie,“ řekla Claire. „A snažíš se nás přesvědčit, že jsi pro ni jedinou logickou volbou. Budu k tobě upřímná: po tvém posledním představení, kde jsi hrála Alenku, jsem byla připravená ti přihrát jakoukoli z tvých vytoužených rolí. Tvůj smysl pro to, které role jsou pro tebe vhodné, je dokonalý. Jsi srovnaná sama se sebou a nebojíš se přiznat si svoje pocity nebo je pro sebe využít. To jsou přednosti, kterých si velmi ceníme. Nejen tady,“ udělala rozmáchlé gesto, „ale na všech velkých jevištích světa. Proto opravdu doufám, že teď neusínáš na svých minulých vavřínech.“

Srovnaná sama se sebou. Haha.

Rázně jsem zavrtěla hlavou.

„Dobře.“ Andy si přejel rukou po rtech. „Stagnace vyplývající z arogance je nejhorším druhem selhání.“ Poslední slovo jako by na mě doráželo ze všech stran. Udělalo se mi špatně.

Prosím, to ne. Tohle nepřežiju. Ne v jediné oblasti, kde jsem jiná než průměrná.

„My ale víme, že průměrná nejsi,“ vložila se do toho Claire s lehkým úsměvem, který jen zesílil můj stud. „V takovém případě bys tu vůbec nebyla. Takže!“ Zatlaskala, odsunula židli a vstala. „Druhá šance. Tentokrát chci, abyste to udělali správně. Na přípravu máte deset minut.“

„My?“

„Možná ti pomůže, když nebudeš sama,“ odvětila. „Pošlu ti našeho Lysandra. Stejná hra jako před chvílí: žádný původní text, ale váš vlastní.“

Lysandr byl ve hře Herminovým milencem. Muž, s nímž chtěla utéct, aby unikla zasnoubení s Demetriem. A zřejmě už bylo rozhodnuto, kdo ho bude hrát.

Andy také vstal a následoval Claire ke dveřím, aniž by mi věnoval další pohled.

Stála jsem na místě a zírala za nimi. Přece se dá pochopit, že člověk není vždy soustředěný.

Dělat chyby je v pořádku. A v mém případě to bylo naprosto pochopitelné, vzhledem ke všemu, co se v posledních týdnech stalo. Přesto... Po celou dobu studia jsem na sobě nikdy nedala nic znát. Vždycky se mi podařilo dovléct se ven nebo na školní záchod nebo do našeho bytu, do Matyldiny náruče a pak jsem se teprve sesypala. Profesoři ani lektori, kteří mi otevřeli dveře do oboru, se nikdy o mých skutečných pocitech nedozvěděli. Tady jsem byla dokonalá. Ne proto, že by to pro mě bylo snadné nebo že by to byl můj velký osud. Ale proto, že jsem bojovala a dala do toho všechno. A to už od té doby, co jsem dostala pozvánku na konkurz na prestižní Královskou akademii dramatických umění. Od chvíle, kdy jsem poprvé pocítila ten vzruch, když lidé před sebou nejdříve spatřili nenápadnou dívku a pak jako mávnutím kouzelného proutku přišla ta proměna. Kdy uviděli všechno, co jsem chtěla, aby viděli. Od chvíle, kdy jsem poznala, že existuje cesta ven z mého těla.

Nebylo to žádné mávnutí proutku. Byla to tvrdá práce. A rozhodně bych to nevzdávala těsně před cílem jen proto, že jsem šlápla vedle. Dali mi druhou šanci. A já ji využiju.

Zhluboka jsem se nadechla.

Všchno dobře dopadne.

Teď už zbývalo jen doufat, že mi jako partnera pošlou Hazema nebo Raidona. Oba byli nejen milí a ohleduplní, ale při hraní také velmi přesní. Kromě toho se s nimi člověk vždycky měl čemu zasmát, což mělo během intenzivních zkoušek cenu zlata. Samozřejmě jsem se musela snažit bez ohledu na partnera a vycházet s různými herci, ale pokud jsem chtěla být přesvědčivá, musel být přesvědčivý i můj partner. Reuben nebo Elijah by taky ušli, ale Masona bych opravdu nerada. Byl bezpochyby talentovaný, ale nesnášel, když nebyl středem pozornosti. A byl známý i tím, že

záměrně rušil své partnery, aby v porovnání s ním působili hůř. No a pak tu byla jedna možnost, na kterou jsem nechtěla ani pomyslet. Partner, který by byl ještě horší než Mason.

Bylo mi neuvěřitelně zle. Škoda, že jsem si ráno nevymyslela nějakou výmluvu, místo abych do sebe cerala ty sladkosti.

Ne. Ne, klid.

Bylo dobře, že jsem se najedla. Bylo to rozumné. Nevolnost časem ustoupí.

Můj pohled bezděčně spočinul na zrcadlové stěně. Přinutila jsem se neodvrátit pohled. Můj mozek zachytil všechny detaily, než jeden po druhém opět vymazal.

Nic se neděje, nic se neděje, nic se neděje.

Nezáleželo na tom, co mi ukazovalo zrcadlo. Záleželo jen na tom, co jsem cítila.

„Myslela sis, že začnu řešit, proč jsi nikdy neměla sex, i když jsi tak sexy, inteligentní a zajímavá?“

Sexy. Před Anthonym o mně nikdo nikdy neřekl, že jsem sexy. Sladká, ano. Krásná. Tichá. Sexy znamenalo žádoucí. Žádoucí znamenalo mimořádná.

Z copu se mi uvolnil neposlušný pramen. Cítila jsem jeho teplé prsty, když mi ho uhladil za ucho. Pod mýma bledě-modrýma očima se táhly stíny, které byly vidět i na dálku. Stejně jako následujícího rána, kdy jsem se dívala do prasklého zrcadla nad jeho malým umyvadlem. Úplně vyčerpaná a tak šťastná, že jsem málem vybuchla.

Prudce jsem se od toho obrazu odpoutala. Oči mě pálily. Namáhavě jsem zamrkala. Teď ne prosím. Tohle nebyl ten správný čas.

„Miláčku, udělej, co povídám, ber na mě ohledy, odsuň se teď dál.“ Mumlala jsem si pro rozptýlení Hermin text, i když mi to na dnešním konkurzu nebylo k ničemu. Uklidňovalo mě ale, když jsem si ta zapamatovaná slova opakovala jako

mantru. „Tohle by sis přál! Lehnu si semhle, ty však o kus dál...“

„Ó, nezlobte se na mou nevinnost,“ zazněl hluboký, temný hlas.

Srdce mi vynechalo. Ten hlas jsem znala.

2. KAPITOLA

I DON'T WANNA BE YOU ANYMORE

BRIONY

Zvedla jsem hlavu a pohlédla do dvou čokoládově hnědých očí. Jiskřily pobavením.

Jak to, že jsem ho neslyšela přicházet?

„Láska vyloží, co láska říká,“ pokračoval.

Měkkým sametovým hlasem.

Tmavé kudrliny mu padaly do čela. Měl olivovou pleť a třídenní strniště. Na rtech se mu objevil potutelný úsměv.

Žaludek mi sklouzl o patro níž.

Ne.

Nedal mi šanci nic říct. Místo toho si přitiskl ruku na levou stranu hrudi a přistoupil blíž. Měl na sobě vzorovaný pletený svetr, stejně jako před několika týdny na Katyině večírku. Jen to dnes vypadalo, že je sladěný s mým outfitem – zemité tóny. Byl skoro o dvě hlavy vyšší než já. Teď už nás dělila sotva vzdálenost paže. „Tak těsně spjato je mé srdce s tvým, že vlastně je jen srdcem *jediným*.“ Do tváří mi stouplo horko. Můj obličej ve vteřině úplně hořel.

„A-ahoj.“

Nenáviděla jsem svůj hlas. Vadilo mi, že prostě nemůže znít hlasitě, jasně a sebejistě. A štválo mě, že jsem si na tohoto člověka vzpomněla. Na každický detail. Přála bych si, abych si z minulého týdne nepamatovala vůbec na nic.

Prostě vyklouznout z kůže a obléct si novou. Odsunout vše pryč. Mé odmítnutí poté, co se na Katyčině večírku tak mile představil. Moje následné hnusné chování. Později jsem si ten okamžik v duchu znovu a znovu promítala. Zaplavil mě stud. Stud, vztek a bezmoc. O nic nešlo. Moji spolužáci to považovali za vtip. Stydlivá Briony, která si konečně pustila pusu na špacír. No, bohužel ale ve špatnou chvíli. Zajímalo by mě, jestli to pro něj něco znamenalo. Pro mě ano.

Sebastian. Ten týpek, před kterým jsem se celé dopoledne schovávala, byl Lysandr. Samozřejmě. Jak jinak při mém štěstí. Jeho úsměv se ještě rozšířil a on napřáhl ruku.

„Ahoj, jsem Sebastian. A ty?“

Zírala jsem na jeho ruku. Pak do jeho očí. Pak znovu na ruku.

„Děláš konkurz na Hermii, že?“ Pohnul hlavou směrem ke dveřím. „Claire a Andy nás chtějí vidět spolu.“

Jako robot jsem sáhla po jeho ruce. On si mě nepamatoval? Ale jak se to slučuje s jeho slovy na večírku?

„Jo, vím, kdo jsi. Člověk by musel být obzvlášť velký idiot, aby s tebou chodil na univerzitu a nevěděl to.“

Byla to jen neobratná seznamovací hláška, kterou už druhý den zapomněl, protože to tak dělal vždycky, a já jsem to vzala příliš vážně? Tak jako jsem brala příliš vážně vždycky všechno?

Líce se mi rozpálily ještě víc, pokud to bylo možné. Měla bych se považovat za šťastnou, že na naše poslední setkání zapomněl.

Otevři pusu, Briony, řekni něco! Proboha, začni svým jménem, to přece nemůže být tak těžké!

V jeho výrazu se ale najednou něco změnilo. V tmavých očích se mu zablýsklo. Pustil mou ruku, stiskl rty, bojoval s tím, a nakonec prohrál. Jeho smích byl hrdelní, jako by vycházel z hloubi jeho prsou, a oči se mu proměnily v malé pŕlměsíčky.

„Měla bys vidět svůj obličej.“

„C-co?“

Naklonil hlavu a díval se na mě, jako by se ještě nikdy tak nepobavil. „Sorry, nemohl jsem se udržet.“

„Jsem Briony,“ řekla jsem bezhlasně.

„A já jsem tvůj herecký partner,“ odpověděl a přikývl. „Ale myslím, že tenhle rozhovor jsme už jednou vedli.“

Musela jsem něco odpovědět. Byla to výzva, protože mě probodával pohledem a nezdálo se, že by toho chtěl v dohledné době nechat.

Dobře, to byl asi můj zasloužený trest.

„Na té párty,“ vypravila jsem ze sebe. „Nebyla jsem sama sebou. To, co jsem ti řekla...“

Proč i po tolika letech stále neovládám své červenání? Dodnes je pro mě záhadou, jak dokážu dokonale udržet své pocity na uzdě a nasměrovat je žádoucím směrem, když hraju nějakou roli, a přitom v běžném životě nad nimi pokaždé ztrácím kontrolu.

„Co přesně myslíš?“ zeptal se nevinně.

Hrál si se mnou. Dělal si legraci z toho, že mě napíná.

V hlavě se mi ozval Matyldin hlas.

„*Nikdo nemá právo ti vnutit, aby ses cítila na hovno jen proto, že jsi plachá.*“

Ta slova mi řekla tehdy na soukromé škole, když se mě několik našich spolužáků opakovaně pokoušelo vyhodit z konceptu. Většinou si mě nevšímali, byla jsem přebornice v tom, jak se v davu zneviditelnit, ale jeden si mě vyhlédl. Stanley. Vždycky, když mě učitelé vyvolali, šeptal mi sprosté nadávky, až jsem zrudla tak, že už jsem neřekla ani slovo, zatímco se jeho kamarádi smáli, až se za břicho popadali.

Clover, moje sestra-dvojče, to na základní škole vyjádřila méně ohleduplně: „*Bry, kdybys jen otevřela pusku a bránila se, tak by tě takhle nepopichovali. Na mě si nikdy nedovolí.*“

Ztěžka jsem polkla a vystrčila bradu. „Na tom přece vůbec nezáleží, ne? Čas běží, měli bychom se připravit na scénu. Já... to nesmím pokazit. Takže by mi vyhovovalo, kdybys mi to zbytečně neztěžoval.“ K mé úlevě se mi přestal trást hlas.

Zvedl obočí. Na tváři se mu krátce mihl podivný výraz, ale neodpověděl a místo toho vytáhl z kapsy mobil.

„Kde máš svoje mantinely?“ zeptal se po několika vteřinách, zatímco dál ťukal něco do displeje.

„Co?“

Zeširoka se usmál, aniž by se mi podíval do očí.

„Hermie a Lysandr. Spřízněné duše. Milenci. Nemusím se tě dotýkat, aby to mezi náma zajiskřilo, ale byla by to velká výhoda, když chceme být přesvědčiví.“

„Nemám žádné mantinely,“ vyhrkla jsem dřív, než se můj mozek stačil pořádně rozhybat.

Prudce vzlhl. „Paráda. Pak máme něco společného. Jo, a Briony?“ Otevřela jsem ústa, ale on už pokračoval. „Neboj, nezkazíme to.“

Má odpověď se ztratila v hlasité hudbě, která se v příštím okamžiku ozvala z reproduktoru jeho mobilu.

„*More than just a dream*,“ zpíval mužský hlas, zatímco v pozadí zněly příjemné tóny.

Naprosto nechápavě jsem se na něj podívala.

Pokrčil rameny. „Co?“ zakřičel přes song. „Vždycky se připravuju s hudbou!“

Měli jsme deset minut. Deset minut, během nichž jsme museli vymyslet bojový plán, jak Claire a Andyho úplně vyvést z míry. Deset minut, abychom si na sebe zvykli. Deset minut, které zjevně chtěl strávit tím, že mě vytočí do nepřítelů.

„Je mi líto, že jsem zranila tvé city,“ odpověděla jsem mu stejně hlasitě. „To nebyl můj záměr. Mohli bychom se teď, prosím, soustředit na scénu?“

Píseň už došla k refrénu a teprve teď jsem znovu zaregistrovala text.

*You were out of my league
All the things I believed
You were just the right kind
Yeah, you were more than just a dream*

Nebylo pochyb, proč si vybral právě tenhle song. Kdyby pro mě tento casting nebyl tak důležitý, určitě bych se studentem propadla do země.

„Nelíbí se ti to? Dobře, vidím, že potřebujeme něco dramatictějšího. Myslím, že Lysandr věděl, že Hermii nesahá ani po kotníky, ale v tu chvíli mu to bylo úplně jedno. Máš pravdu. Považoval se prostě za šťastlivce, protože si mohl lehnout vedle ní.“

Než jsem stačila nějak zareagovat, ťuknul na další písničku. Zpěvné tóny se vytratily a místo nich se vzduchem rozléhaly hlasité zvuky basů a bubnů. Bleskově poklekl a položil telefon na zem, pak se zase postavil a udělal krok ke mně. Otočil dlaně vzhůru a natáhl ruce mým směrem. Vyčkával.

*So much is going on
But you can always come around
Why don't you sit with me for just a little while?
Tell me, what's wrong*

„Neberu to jako akt pomsty, protože jsi na večírku ranila mé city,“ zamumlal náhle. Tak tiše, že jsem se musela soustředit, abych mu přes hudbu rozuměla, i když teď zpívaná slova zněla tišeji. „Mé city můžeš klidně ranit kdykoli,“ pokračoval a v koutcích úst mu lehce zacukalo. „Chtěl jsem mezi náma jen uvolnit napětí.“

Upíral na mě své tmavé oči tak intenzivně, že mi bylo střídavě horko a zima.

*If you just gimme all your love
Gimme all you got, baby
Gimme all your love*

Čas běžel. Odsunula jsem svou nejistotu stranou, trhla sebou a vložila své ruce do jeho. Byly teplé, suché a tak obrovské, že se zdálo, že v nich ty moje mizí. Naše pohledy se spojily a najednou mi hudba přestala vadit. Pronikla mi teď hluboko do nitra a šimrala mě v břiše.

Kdysi jsem se divila, jak to herci v mých oblíbených filmech dělají. Celé hodiny jsem se dívala na rozhovory s oběma z nich a snažila se přijít na to, jak spolu dokázali natočit ty nejromantičtější scény, aniž by k sobě něco cítili. Zamilovala jsem se už ve chvíli, kdy se mi někdo díval tři vteřiny do očí, tak jaké by to bylo, kdybych byla někomu skutečně nablízku, dotýkala se ho, líbala ho? No a pak jsem byla přijata sem na univerzitu RADA a dostala jsem odpověď na svou otázku: vždycky jsem něco cítila. Nezáleželo na tom, jestli se mi dotyčný zdál přitažlivý nebo sympatický – pokud moje role vyžadovala, abych se do něj zamilovala, pak jsem se do něj zamilovala. Když jsem se pak zase vrátila do reality, trvalo i několik dní, než jsem se zbavila myšlenky na to, že jsem skutečně v sedmém nebi.

Sebastian si mě trhnutím přitáhl blíž k sobě. Pustil mé ruce a objal mě kolem pasu.

V žaludku mě šimralo, když jsem nechala své prsty bloudit po jeho teplé, tvrdé hrudi až ke krku a do jeho hebkých kadeří. Jeho vůně mě obklopila. Santalové dřevo a cosi citronového. Když mi tentokrát zahořely tváře, nebylo to proto, že bych byla nesvá. Bylo to jako to horko, které mi naplnilo celé tělo, když byl Anthony blízko mě. Když se na mě podíval tím svým zvláštním pohledem.

Ne. Ty ale nejsi Briony. Jsi Hermie.

Hermie, která se vzepřela svému otci, přestože by její život mohl být mnohem snazší, kdyby se podřídila jeho vůli. Hermie, která se chystala uprchnout s láskou svého života.

„Tolik jsi mi chyběl,“ šeptala jsem.

Sebastian mě objal ještě pevněji a zvedl mě trochu nad zem, až jsme byli ve výšce očí. „Jak je možné, že pokaždé, když se setkáme, jsi ještě krásnější?“ Jeho pohled na zlomek vteřiny zabloudil k mým ústům, než se mi znovu podíval do očí. Jeho rty se pootevřely a jeho teplý dech se jemně dotkl mé tváře.

Srdce mi v hrudi divoce tlouklo.

„Viděl jsem tě tehdy při tvém druhém kole předvýběru,“ zašeptal a jeho ústa byla jen pár centimetrů od mých. Zírala jsem na ně jako zhypnotizovaná. „Čekala jsi na chodbě vedle několika dalších a nejspíš jsi zrovna umírala nervozitou. Přesto ses každého vyptávala, odkud je a jak se mu daří, rozptylovala jsi ho, místo aby ses věnovala sobě. Zrovna jsem šel s kamarádem a už jsme měli zpoždění na další seminář, ale já jsem tam jenom stál jako idiot a zíral na tebe. Nejen proto, že jsi neskutečně krásná, ale i proto, že jsi byla tak zatraceně milá a zdvořilá. Na svůj druhý konkurz si vzpomínám velmi dobře. Každý se snažil ty druhé trumfnout a znejistit.“

Zatímco mluvil, přestala jsem se hýbat. Mé ruce spočinyly na jeho hrudi, jako by byly ochromené.

„C-cože?“

Copak si to právě vymyslel? Byl to jeho způsob, jak se připravit na scénu? Samozřejmě mi nebylo cizí *metodické herectví*, čerpání z vlastních prožitků a pocitů, ale jak jsem se mohla soustředit na svou roli, když ji přenesl na *nás*? Ráda jsem se do postavy úplně vžila. To byl také důvod, proč jsem vůbec začala hrát. Abych *nebyla* sama sebou.

Mohla by to být pravda? Mohl mě tehdy opravdu vidět? Moje vzpomínky na konkurz byly velmi mlhavé, protože jsem byla úplně bez sebe, a navíc to bylo už před více než třemi lety. Od Katy a několika dalších spolužáků jsem se na večírku dozvěděla, že Sebastian původně studoval o ročník výš, ale po zpackané zkoušce skončil u nás. Pokud vím, nic podobného se v historii RADA nikdy nestalo. Naše univerzita

patřila k nejlepším z nejlepších a platila na ní přísná pravidla. Druhé šance se obvykle nedávaly. Nikdy předtím jsem si ho nevšimla, možná proto, že mladší neměli nic společného s těmi staršími, nebo možná proto, že jsem byla příliš zaneprázdněná studiem.

Rozzlobeně jsem zavrtěla hlavou. V tuto chvíli bych si s tím opravdu neměla dělat starosti.

Sebastian si zřejmě všiml, že mě vytrhl z role, a bez okolků mě postavil zpátky na nohy. Jeho ruce však zůstaly na svém místě. Zdálo se, že jeho dotek propaluje tenkou vrstvou mého oblečení. Jako z velké dálky se k mým uším dostala slova písně.

So tell me what you wanna do

You say, the world, it doesn't fit with you

Why don't you talk to me for just a little while?

I can only try to make it right

„Sorry,“ řekl a tentokrát se mu v očích netřpytily žádné rošťácké jiskřičky. „Zkusíme to po tvém.“ Pustil mě, zvedl telefon z podlahy, s cvaknutím ukončil písničku a pak ho vrátil do kapsy.

Náhlé ticho mi zahřmělo v uších stejně jako předtím basy.

Sebastian si prohrábl rukou vlasy a o krok ustoupil. „Poslouchej, opravdu jsem ti nechtěl...“

Jeho hlas se ztratil v hlasitém zaklepání. Současně jsme trhli hlavami a hleděli na dveře.

„Cliffordová? Du Ponte? Přípraveni?“ ozval se Clairin hlas. Nečekala na naši odpověď – v příštím okamžiku se rozletěly dveře a ona vpochoďovala do pokoje s Andym v závěsu.

Když se posadili, zabloudila jsem pohledem k zrcadlové stěně za nimi. Na obraz Sebastiana a mě. Díky podobným barvám našeho oblečení to bylo ještě zřetelnější, ale i bez toho mi bylo jasné, jak nám to spolu sluší. Náš výškový rozdíl byl dokonalý a moje světlounké blond vlasy ladily s jeho tmavými právě díky tomu ostrému kontrastu.

Ano, sluší vám to, stejně jako vám to slušelo s Anthonyem. A s každým dalším chlapem předtím, jehož pozornost jsi hrubě přecenila.

Najednou mi do očí vhrkly slzy.

„Cliffordová? Všechno v pořádku?“ Znělo to, jako by Claire předtím řekla něco jiného. Něco, co mi uniklo, protože jsem byla opět zabraná do svých myšlenek.

Přikývla jsem, sklopila oči a zamrkala. Dneska jsem opravdu neměla svůj den.

Najednou jsem na ruce ucítila dotek. Vzhledla jsem, až když jsem si byla jistá, že opravdu nezačnu brečet.

Sebastian se na mě díval s maximálním soustředěním a s úsměvem, který nebyl ani koketní, ani provokativní, ale prostě povzbuzující. *Ty to zvládneš, jako by říkal. Zvládne-me to.*

Připadalo mi to jako celá věčnost. Po chvíli mučivé myšlenky zmizely a nahradila je dvě slova. V hlavě mi teď bzučela v nekonečné smyčce: *neskutečně krásná, neskutečně krásná, neskutečně krásná, neskutečně krásná, neskutečně krásná...*

„Jsme připraveni,“ řekla jsem, aniž bych od Sebastiana odtrhla oči.

Někdo zatleskal a pak se ozval Andyho hlas: „Jdeme na to.“

Bylo to zbytečné. Dnes bych sama před sebou nedokázala utéct. Poslední dobou toho na mě bylo moc. Nedokázala jsem zapomenout, kdo jsem.

„*Bez nadějná romantička,*“ šeptal mi v hlavě Matyldin hlas.

Měla pravdu. To jsem já. Vždycky jsem byla. Budu tedy pokračovat v tom, co Sebastian právě začal. I když to bylo riskantní. Musím prostě udělat to, co jsem dělala vždycky. Vzít nějakou maličkost a proměnit ji v něco velkého.

Připadala jsem mu neskutečně krásná. Snažila jsem se na to soustředit. Už tehdy si mě všiml. A na Katyině večírku

sebral odvahu a oslovil mě. Co když na mě myslel už od mého druhého konkurzu? Co když mě po nástupu na univerzitu pravidelně vídal na chodbách? A já jsem ho odmítla, protože jsem byla příliš zaujatá svým zlomeným srdcem, za které mohl Anthony? Ale tohle nebylo jako s Anthonym. Anthony si mě všiml jen proto, že jsem byla jediná žena v Noahově sdíleném bytě, která se s ním bavila. Matylda ho od začátku z principu neměla ráda, protože se kamarádil s Noahem, a žádná ze spolubydlících před Liv u nás nikdy nezůstala dost dlouho na to, aby si jich všiml. Se Sebastianem to bylo jiné. Viděl mě. *Opravdu* mě viděl. Myslel si, že je mimo mou ligu. Protože jsem byla příliš krásná, příliš *výjimečná*.

Teď jsem si ho poprvé opravdu všimla. Rázem jsem si zamilovala jeho vlasy, divoké kudrny, které mu padaly do čela. Vyklenuté obočí pod ním. Obdivovala jsem jeho oči, ty malé bronzové skvrnky v temné hnědi. Výrazné lícní kosti. Mírně křivý, příliš široký nos. Líbilo se mi, že je tak vysoký. Byl vším, po čem jsem kdy toužila. Je neuvěřitelné, že jsem si ho nikdy předtím nevšimla.

Přesně, Bry, jsi na správné cestě. Ať se romantika rozhoří...

Jaké by to bylo, usínat v jeho náručí? Trávit s ním každou volnou minutu? Být odpoutána od své bolesti? Dokonce se mi líbil i můj odraz v zrcadle vedle něj. Už jsem nevypadala slabě, nebyla jsem nudná ani moc tlustá. Najednou jsem vypadala dost dobře. Protože jsem se viděla jeho očima. Tak jsem se také dokázala před Anthonym svléknout, i když jsem si ještě před pár lety myslela, že je nemožné se svléknout před cizím člověkem, natož před mužem. Jejich pohled mě učinil výjimečnou a jejich touha mě učinila krásnou.

Oba najednou jsme k sobě přistoupili, padli si do náruče a objali se tak pevně, jako by na tom závisel náš život.

„Neměla jsem tenkrát ani tušení,“ slyšela jsem se, jak říkám. Hlas se mi chvěl, ale ne strachem, ne ostychem,

ale vášní. „Samozřejmě jsem si všimla, jak dobře vypadáš, ale byla jsem příliš... nepřipustila jsem, abys mi připadal opravdu přitažlivý, když mi přece byl určen někdo jiný.“ Trochu jsem ustoupila a položila mu prsty na tvář. Jeho pohled zářil, jednu ruku měl na mém zátylku a druhou mi zabořil do zad. „Ale než jsi vstoupil do mého života, nevěděla jsem, jaké to může být,“ pokračovala jsem a můj hlas s každým slovem sílil. „Myslela jsem si, že je normální k němu nic necítit. Domnívala jsem se, že to přijde časem. A pak ses objevil ty.“

Když jsem se postavila na špičky, Sebastian okamžitě zareagoval a trochu se ke mně naklonil, jako bychom se na tom předem domluvili.

Políbila jsem ho na hebké tváře, na škrábající bradu, na špičku nosu a na čelo. Roztřeseně vydechl.

Srdce mi tlouklo ještě rychleji než předtím. Bylo by tak lákavé přitisknout své rty na jeho, abych zjistila, jestli chutná tak, jak voní, ale ještě jsem neskončila.

„Před tebou jsem nevěděla, že stačí jediný pohled, abych se rozplynula. Nevěděla jsem, jaké to je být *opravdu* viděna. Před tebou jsem někdy měla pocit, že vůbec neexistuji. Nikdo si mě vlastně nevšímal. Vždycky viděli jen mou sestru, víš? Ale ty... ty jsi stál v přeplněné místnosti a tvůj pohled se upíral jen na mě. Jako bych byla hodna pozornosti.“

Ó bože. Bože, o čem to tu mluvím? Jde o *Hermiina* snoubence! O to, že si nechce vzít jeho, jak zamýšlel její otec, ale Lysandra. Nejde o moji sestru.

„Ty...“ Jeho oči se rozšířily. Jeho zorničky byly obrovské. Teprve když jsem ucítila jeho prsty na své tváři, uvědomila jsem si, že mi po tvářích stékají slzy. „Ty jsi neuvěřitelná,“ vydechl a já si nebyla jistá, jestli myslí to představení nebo jestli reaguje na má slova.

Zachvátila mě panika, ale zahнала jsem ji. Byla jsem na správné cestě. Cítila jsem to.

Nebojíš se přiznat city a použít je. To mi řekla Claire. Tak jsem jí chtěla ukázat, že se ve mně nemýlí.

„Chci s tebou strávit zbytek svého života,“ vypravila jsem ze sebe přiškrceně a přitáhla si jeho hlavu blíž k sobě, přitiskla si čelo na jeho a vdechovala jeho neznámou vůni. „Je mi jedno, co říkají ostatní. Je mi jedno, že jsme příliš mladí a že když s tebou uteču, přijdu o celou svoji rodinu. Bez tebe nemá nic v mém životě smysl.“ Následovaly další slzy, které mu stékaly po prstech, a on mě svíral o to pevněji.

„Nebudeš toho nikdy litovat.“ V jeho hlase se odrážela stejná oddanost jako v jeho pohledu. Jeho dlouhé tmavé řasy mě lechtaly, když několikrát zamrkal.

Zmocnila se mě závrať. Byli jsme si tak neuvěřitelně blízko.

„Přísahám ti, že nikdy nebudeš litovat jediného dne, kdy ses rozhodla pro mě. Už nikdy nedovolím, aby v tobě někdo vzbuzoval pocit, že jsi jiná než dokonalá.“ Pohladil mě po tváři, sjel mi po krku, po rameni. „My dva... spolu... to je vše, co potřebuji.“

Stejně jako předtím mě zvedl. Tentokrát jsem ho však objala nejen kolem krku, ale také nohama kolem pasu. Přitiskla jsem se k jeho tělu a cítila divoký puls na hrudi. Nebyla jsem si jistá, jestli je to tlukot jeho, nebo mého srdce.

Naše rty byly sotva centimetr od sebe. Z copu se mi uvolnil pramen vlasů a spadl mi do obličeje.

„Ty jsi neuvěřitelná,“ vydechl Sebastian znovu, tišeji, takže jsem mu rozuměla jen já a tentokrát jsem se skálopevným přesvědčením věděla, že má na mysli mě, ne Hermii.

Rty se mi stáhly do úsměvu. Potřeba políbit ho ovládla všechny mé smysly.

A pak, když jsem to viděla v jeho pohledu, když jsem si byla jistá, že cítí totéž, když jsem si říkala, jestli jsme vůbec na jedinou vteřinu byli Hermie a Lysandr, se ozvalo zřetelné odkašlání.

„Děkuji, to stačí,“ ozval se Andyho hlas.

Na několik dokonalých vteřin jsme se zarazili, pak na mě Sebastian mrkl a opatrně mě spustil na zem.

Omámeně jsem mu hleděla do očí. Kolena jsem měla jako z másla a místnost se mírně otáčela.

„Děkuji,“ ozvala se i Claire. Zněla tak vítězoslavně, jako by šlo o její osobní úspěch.

Neochotně jsem odtrhla oči od svého neodolatelného partnera a znovu se podívala před sebe. Jako často, když jsem byl zcela zabrána do svého výkonu, mě překvapilo, že se realita kolem mě ani trochu nezměnila. Andy vypadal, že ho to úplně zaskočilo, a spěšně si dělal poznámky, zatímco stále těkal pohledem sem a tam mezi mnou a Sebastianem.

Claire se na mě rozzářila. „Hrajete spolu poprvé?“ chtěla vědět a posunula si brýle, ačkoli se vůbec nezdály být špatně nasazené.

Přikývla jsem. Kdybych teď otevřela ústa, vyšlo by ze mě jen chrčení, tím jsem si byla jistá.

Její úsměv se rozšířil. „To bylo skvělé.“

„I když nevím, kde přesně jsi ve hře vyčetla, že má Hermie sestru,“ dodal Andy, ale nemohl se ubránit letmému úsměvu.

Obličej mi zase hořel.

„No, nikde taky není uvedeno, že ji nemá,“ prohodil Sebastian.

Claire se zasmála.

Andy zvedl husté obočí, než kývl směrem ke dveřím.

„Odchod. Konečné seznamy obsazení budou zveřejněny později. Byli jste poslední, kdo se konkurzu účastnil.“ Rozloučili jsme se a opustili místnost. S každým krokem jsem se vracela do své reality.

Moje nevolnost se vrátila a byla horší než předtím.

Sebastian za námi zavřel dveře. „Teda ať mě omejou, jestli tě po tomhle výstupu neobsadí,“ řekl s úsměvem.

Přejela jsem si rukou po tvářích a setřela poslední stopy slz. „Děkuju,“ zamumlala jsem. „Bez tebe bych to nezvládla.“

„Blbost, to jsi byla jediné ty. A taková chemie se nedá předstírat. Myslel jsem, že se mi zastaví srdce, když ses ke mně naklonila.“

Žaludek mi udělal kotrmelec. Na chodbě jsme byli sami. V jakékoli jiné situaci bych rozhovor se Sebastianem odložila. Pořád se na mě díval, jako by nemohl uvěřit svému štěstí, že stojí vedle mě.

Tolik jsem si přála být osobou, která tomu pohledu věří. Která se opakovaně nedozvídá tvrdou pravdu.

„Já už musím,“ vyhrkla jsem přesně ve chvíli, kdy řekl „Nechceš se ještě...“

Okamžitě zmlkl, když zaregistroval můj výraz, a jeho úsměv zmizel.

Než jsem si to stihla rozmyslet, otočila jsem se a dala se do pohybu. Přinutila jsem se klást jednu nohu před druhou, pomalu, normálně, ne příliš okatě, jako bych byla na útěku, ale jakmile jsem zahrnula za roh, vyrazila jsem a běžela. Nevnímala jsem tváře lidí, nechtěla jsem vědět, jestli je znám, nechtěla jsem s nikým mluvit. Nohy mě nesly po schodech nahoru a úzkou chodbou, až jsem se dostala na dosah symbolu unisex. Proklouzla jsem dveřmi, vyhnula se pohledu do zrcadel nad umyvadly nalevo a zkontrolovala všechny tři záchodové kabinky. Byly prázdné. Zavřela jsem se v té nejzazší, klesla na kolena před záchodovou mísu a sklonila se nad prkýnko.

„Kdybys byla průměrná, nebyla bys tady.“

„Ty jsi neuvěřitelná.“

„Nikdy nedovolím, aby v tobě někdo vzbuzoval pocit, že jsi jiná než dokonalá.“

„Nejen proto, že jsi neskutečně krásná...“

Oběma rukama jsem sevřela studený porcelán, přivřela oči a zatřepala hlavou. Vydral se ze mě vzlyk.

Nevolnost byla nesnesitelná. Nechtěla jsem na to myslet, ani na tu prokletou snídani, ani na ty pohledy, ani na předchozí noc, kdy jsem skoro nezamhouřila oka. Ani na Anthonyho, ani na Sebastiana, který mi jen znovu ukázal, jak snadno mohu podlehnout iluzi. Bože, vždyť ho vůbec neznám! A kromě toho je to herec. Jeho úkolem je, aby takové věci říkal, i když je necítí. Nemohl vědět, co svými slovy způsobí. Spletla jsem se. Bylo to přesně jako s Anthonym. Bylo to přesně tak, jak by to bylo s každým mužem. Nikdo na světě nemůže zařídít, aby mi bylo líp. Moje sebeúcta nesmí záviset na nikom cizím, protože když odejde, když mě zklame, jsem to pořád já. Jeho pozornost jen na pár okamžiků zakryje pravdu. A čím déle se nechám konejšit, tím větší bolest potom přichází.

Otevřela jsem oči a upřela pohled na bílý porcelán. Bylo by to snadné. Na univerzitě se mi to ještě nikdy nestalo, tohle byl tehdy můj nový začátek, moje *zdravá zóna*, ale jaký to teď mělo smysl? Cítila bych se pak lépe. Dalo by mi to pocit znovunabyté kontroly. Když se mi všechno v životě bortí, pořád je tu jedna věc, nad kterou mám moc. Nikdo mi ji nemůže vzít. Ale vzadu v hlavě se mi ozval hlas, který zněl zatraceně podobně jako Matyldin.

Nedělej to, Bry. Prosím, nedělej to. Připadá ti, že je to lepší, ale je to jen na chvíli. Propadneš se jen hlouběji do toho začarovaného kruhu. Už jednou ses z toho dostala. Jsi dostatečně silná. Ty víš, co je správné.

Zhluboka jsem se nadechla. Jednou, dvakrát, třikrát. Do-
nutila jsem se Matyldu zapudit a myslet na doktorku Kaporovou. Už je to nějaký čas, ale její přátelský kulatý obličej se mi navždy vryl do paměti. Když se se mnou při posledním sezení loučila, oči se jí vlhce leskly.

„Považuji vás za velmi schopnou mladou ženu, Briony. A myslím, že jste dost silná na to, abyste požádala o pomoc, pokud se někdy dostanete do bodu, kdy to sama přestanete

zvládat. Nikdy nezapomeňte, že požádat o pomoc není žádná ostuda. Je to znamení síly. A vy, má drahá, v sobě máte velkou sílu.“

Uběhlo dalších pár vteřin. Soustředila jsem se na dýchání a upřeně sledovala špinavé dlaždice. Nakonec jsem nevolnost potlačila natolik, že jsem byla schopná znovu vstát.

Měla jsem to pocítovat jako úspěch, ale když jsem opouštěla kabinu, cítila jsem se znovu jako poražená.

Úplně mechanicky jsem přistoupila k umyvadlům a umyla si ruce. Když jsem zavřela kohoutek a sáhla po papírových utěrkách, nemohla jsem tomu zabránit. Mé oči se setkaly se zrcadlem. To už se mi z účesu uvolnilo několik pramenů. Na opuchlých tvářích jsem měla červené skvrny, oči byly také zarudlé a obklopené šmouhami od černé řasenky.

Spustila jsem ruku, oběma rukama se opřela o okraj umyvadla a naklonila se dopředu, až můj dech zamlžil zrcadlo. „Jsi ubohá,“ zašeptala jsem svému odrazu.

Ta slova nebyla žádnou úlevou, jen variací na stejnou melodii, která mě provázela celý život a v posledních týdnech opět zesílila. *Nenávidím tě. Jsi bezcenná. Proč se alespoň jednou nedokážeš vzpamatovat?* Po tvářích mi opět stékaly horké slzy a rozmazaly mi obraz před očima.

V tu chvíli se rozletěly dveře. Reflexivně jsem couvla a otočila hlavu.

Jakmile jsem zaregistrovala postavu a tmavé kudrny, věděla jsem, kdo to je, i když mi trvalo ještě několik vteřin, než jsem na něj pořádně zaostřila.

Sebastian stál ve dveřích a zíral na mě. Z jeho výrazu jsem pochopila, že tu není náhodou. Otevřel ústa a zase je zavřel.

Utřela jsem si mokré ruce do kalhot. „Můžeš mě prosím nechat?“ Hlas jsem měla tenký, vysoký a roztřesený, ale nic jiného jsem ani nečekala.

Chvíli váhal, pak udělal krok vpřed a opřel se o stěnu nalevo od dveří. Díval se na mě se staženým obočím.

Za chvíli něco řekne. Zeptá se mě, jestli je všechno v pořádku. Jestli udělal něco špatně. Jestli mi může pomoci.

Jak bych mu vůbec mohla vysvětlit, co se ve mně odehrává a jak to souvisí s ním, i když jsme spolu donedávna neprohodili ani slovo?

Jsi ubohá, ozýval se ve mně můj vlastní hlas. U-bo-há.

Než stačil otevřít pusku, odvrátila jsem oči a utekla na chodbu.

Alespoň jsem teď věděla, jaká hra se dnes hraje. Úspěšně jsem dospěla k pátému dějství klasické tragédie: vyřešení konfliktu katastrofou.

3. KAPITOLA

THINGS AREN'T ALWAYS WHAT THEY SEEM TO BE

SEBASTIAN

„Jak se vám tento týden daří?“

Doktor O'Sullivan zkřížil nohy, podíval se na mě a čekal. Jeho vlnité stříbrošedé vlasy byly kratší než před týdnem, pokud jsem se nepletl, a jako vždy vypadal čiperně a svěže, jako by se právě vrátil z cvičení jógy. Bylo mi záhadou, jak může člověk s jeho profesí vypadat takhle.

Opřel jsem se do černého sametového křesla a nechal oči bloudit po důvěrně známé místnosti. Stěnu za ním, a tedy přímo naproti mně, zakrývala vysoká knihovna z tmavého mahagonu. Na stolku ve tvaru ledviny vedle jeho kancelářské židle stála béžová váza se sušenými polními květinami. Déšť stékal po sklech vysokých, oválných oken. Když jsem asi před půl hodinou opouštěl univerzitu, ještě svítilo slunce. Typické.

„Dobře,“ řekl jsem konečně a zadíval se na něj.

Ne o moc lépe než dobře, ale ani výrazně hůře.

Přesně tak, jak by to mělo být.

Obvykle jsem si už cestou sem promýšlel, o čem chci na sezení mluvit, abych jen tak nesmyslně neblábolil, ale na to jsem byl předtím příliš rozptýlený.

„Dnes byl poslední den konkurzu na závěrečnou hru. Ale moje paní profesorka mi už včera důvěrně prozradila, že mi dají roli Lysandra.“

Doktor O'Sullivan uznale přikývl. „To je ta role, kvůli níž jste se tento týden zúčastnil konkurzu, že?“

„Jo.“ Na posledním sezení jsem mu řekl, jak moc o tu roli stojím. Ne snad proto, že bych si o té postavě myslel tak moc – v mých očích byl Lysandr testosteronem hnaný pitomec. Nebylo to ani proto, že by byl v té hře nejdůležitější rolí – nebyla tam pouze jedna velká hlavní role. Zaujal mě vývoj, kterým Lysandr ve hře prošel; ten byl neuvěřitelně barvitý a také se mě osobně dotýkal.

„Co jste cítil, když vám roli přislíbili ještě před oficiálním verdiktem?“ přerušil doktor O'Sullivan tok mých myšlenek.

Zhluboka jsem se nadechl. „Úlevu. Považoval jsem to za důkaz, že jsem na správné cestě. Neměl jsem pocit, že by to bylo z lítosti. V minulých měsících mi dávali spíš jen malé role, aby mě nepřetěžovali. A teď mám tuhle šanci, nejspíš proto, že to v poslední době šlo tak hladce. Nevyčníval jsem. Alespoň ne v negativním smyslu. Víte, část mého já věřila, že když budu nějakou dobu brát léky, zmizí nejen výkyvy nálad, ale i to, co mě dělá mnou. To pozitivní. Zejména při hraní.“

Tiše čekal. Znal mé obavy ohledně této otázky. A já jsem znal zase jeho postoj.

„Vím, že jsme o tom dlouho hovořili, ale... No, nějak jsem čekal, že to bude jiné.“

„Jak moc?“ zeptal se, když jsem už nemluvil.

Ani při tom nevzhlédl od bloku, na který si dělal poznámky. Přesně jsem si vybavil, jak mě to na začátku iritovalo. Bylo to tak trochu, jako kdybych mluvil sám se sebou. Pak mi to začalo být postupně docela příjemné, protože jsem tak měl pocit, že mohu mluvit volněji.

„Myslel jsem, že to bude mnohem větší výzva,“ pokračoval jsem. „Někdy mám pocit, jako bych čekal na velký třesk.“